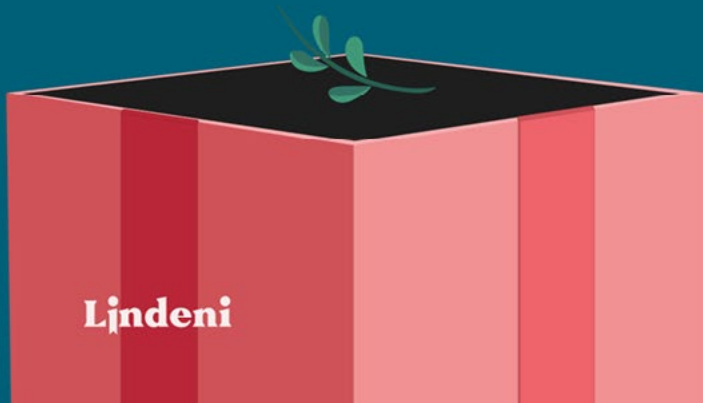

~~~~~ *Sophie Kinsella* ~~~~~

DOKONALÉ PREKVAPENIE

Ljndeni

Dokonalé prekvapenie

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.linddeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Sophie Kinsella

Dokonalé prekvapenie – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

DOKONALÉ PREKVAPENIE

~~~~ *Sophie Kinsella* ~~~~

DOKONALÉ PREKVAPENIE

Ljndeni

Venujem Henrymu

„Dnešní dvadsaťroční ľudia majú trikrát väčšiu šancu dožiť sa sto rokov v porovnaní so svojimi prarodičmi a dvakrát väčšiu v porovnaní s rodičmi.“

Národný štatistický úrad, 2011

„Naše očakávania ohľadom dĺžky života sa prudko menia, čo znamená, že musíme radikálne zmeniť pohľad na to, čo budeme robiť v živote neskôr...“

Sir Steven Webb,
minister sociálnych vecí Veľkej Británie, 2010 – 2015

PROLÓG

Mám taký malý tajný slovníček na svojho manžela. Slová som vymyslela sama, aby som ho nimi mohla opísať. Nikdy by som mu ich neprezradila, ale občas mi len tak vyskočia v hlave. Napríklad...

Zmätený: milo zvráštená tvár; keď je zmätený, obočie mu vyletí nahor a ako keby prosil: „Vysvetli mi to!“ Dan nerád býva zmätený, má radšej všetko na rovinu. Jasné a bez najmenších pochybností.

Napätý: tak sa správa a tvári sa defenzívne, keď príde napríklad na návštevu môj otec. (Myslí si, že si to nevšímam.)

Zdrvený: keď mu život zrazu uštedrí nečakanú ranu rovnou do tváre, až doslova lapá dych.

Vymyslela by som veľa takých slov a hodili by sa na všetlikoho. Napríklad aj na mňa. Jedno z nich by mi dokonale sadlo. Viete čo, práve teraz som zdrvená ja. Nevieť sa nadýchnuť a brní mi celá tvár. Ako herečka v telenovele. Lebo, po prvé, nenápadne som vošla do Danovej pracovne, lebo je, po druhé, v práci, a nevie, čo robím. Po tretie, otvorila som tajnú zamknutú zásuvku a po štvrté, neverím vlastným očiam, čo som v nej našla, na čo civiem a držím to v ruke.

Civím na to a plecيا sa mi prudko nadvihujú a klesajú. Môj mozog kričí vydesené správy typu: *Čo to je? Znamená to... To musí byť nejaký omyl. Určite je to omyl.*

No najhoršie zo všetkého bolo jedno: *Vari mala Tilda celý čas pravdu? Je to moja chyba?*

Cítim, ako sa mi do očí tlačia slzy, ako vo mne rastie nedôvera. Aj strach. Ani neviem, čoho sa vo mne zbiera viac. Ale viem. Viac je nedôvery, ktorá sa mení na hnev. „To myslíš vážne?“ mám chuť zakričať nahlas. „Naozaj to myslíš vážne, Dan?“

No nepoviem nič. Odfotím si to mobilom, lebo... človek nikdy nevie. Možno sa mi to ešte zídne. Všetko, čo som našla, poukladám naspäť do zásuvky, zatvorím ju, zamknem, skontrolujem (som trochu posadnutá, keď ide o zamykanie dverí, vypínanie práčky a tak ďalej; síce nie natoľko, aby ma zatvorili do blázinca, len trochu... veď viete). Vyjdem odtiaľ ako páchatel' z miesta činu.

Myslela som si, že o svojom manželovi viem všetko a že on vie všetko o mne. Videla som ho plakať ako dieťa. Počula som ho kričať zo spánku: „Rozšliapnem ťa ako červa!“ A on ma na dovolenke videl, ako si periem spodné nohavičky, lebo v hoteli za to pýtajú nehorázne sumy, dokonca mi ich zavesil na vešiak na uteráky.

Vždy sme boli dokonalá dvojica. Ideálna. Nerozlučná. Akoby sme jeden druhému čítali myšlienky. Dokončovali sme jeden namiesto druhého vety. Myslela som, že už ničím nedokážeme jeden druhého prekvapiť.

No asi som sa poriadne mýlila.

PRED PIATIMI TÝŽDŇAMI

Začalo sa to, keď sme oslavovali desiate výročie svadby. Kto by si to len pomyslel?

Musím povedať, že ide o to, že sa súčasne dejú dve veci: 1. Komu by zišlo na um, že sa to začne v taký krásny deň? 2. Komu by napadlo, že to spolu tých desať rokov vydržíme?

Nemám na mysli roky nášho manželstva. Myslím desať rokov odvtedy, čo sme sa zoznámili. Bolo to na narodeninovej oslave mojej spolubývajúcej Alison. Vtedy sa navždy zmenil náš život. Dan mal na starosti gril, ja som si prišla po burger a...

Nie, nebola to láska na prvý pohľad. Povedala som si: Hmmm. Bože, tie oči, tie ruky. Sympatický. Mal oblečené modré tričko, ktoré sa mu hodilo k očiam. Bol opásaný zásterou a hamburgery vypekal jedna radosť. Ako keby to robil od narodenia. Akoby bol kráľom hamburgerov.

Čudné, ale šikovnosť pri pečení hamburgerov mi nikdy nepripadala ako kladná vlastnosť u muža. Lenže...

Šla som sa teda opýtať Alison, kto to je (kamarát z univerzity, pracuje v oblasti nehnuteľností, je fajn), a začala som s ním flirtovať. Neviedlo to nikam, a tak som Alison donútila, aby nás dvoch pozvala k sebe na večeru. Ani to

nezabralo, a tak som naňho „úplnou náhodou“ natrafila v City. Raz som dokonca mala hlboký výstrih (ako nejaká zúfalka). Vtedy si ma konečne všimol a pozval ma na rande, ale bola z toho láska až na piaty pohľad, ako sa hovorí.

Teraz sa vyhovára, že sa vtedy ešte nespamätal z predchádzajúceho vzťahu a nebol celkom vo svojej koži.

Ostatným sme to však prerozprávali trochu inak. Napríklad o tom výstrihu nemuseli vedieť všetci.

V každom prípade sa vráťme na začiatok: pozreli sme si pri tom grile do očí a tak sa to začalo. Bola to osudná chvíľa, čo poznamenala celý náš život. Takú chvíľu si človek uchová v srdci. A napríklad po desiatich rokoch ju oslávi večerou v bare.

Bar sme si obľúbili. Dobre tu varia a je tu fajn atmosféra. S Danom sme si obľúbili aj iné veci, napríklad filmy, stand-up šou, prechádzky, ale trochu sa aj odlišujeme. Ja by som napríklad nikdy necvičila na rotopéde. Dan by napríklad nikdy nešiel kupovať vianočné darčeky. Vo všeobecnosti ho darčeky nezaujímajú, takže bojujeme pred každými narodeninami. (Ja: „Určite niečo chceš. Premýšľaj.“ Dan premýšľa: „Kúp mi... hm... Nemáme pesto. Kúp mi jeden pohárik.“ Ja: „Pohárik pesta na narodeniny?“

Žena v čiernych šatách nás vedie k stolu a podá nám jedálne lístky v sivých doskách.

„To je nový jedálny lístok,“ vysvetľuje nám. „Hneď tu bude čašník.“

Nový jedálny lístok! Keď sa žena vzdiali, mrknem na Dana a vidím, ako sa mu zaleskli oči.

„Naozaj si to myslíš?“ doberám si ho.

„Pravdaže,“ prikývne.

„Namyslenec,“ odvrknem.

„Dobre, prijímam výzvu. Máš papier?“

„Mám.“

Vždy nosím v kabelke papier a ceruzku, lebo túto hru hráme ustavične. Podám mu pero a list z notesa, sebe nechám ceruzku a ďalší list.

„Fajn, ideme na to,“ prehodím.

Obaja stíchname a prezeráme si jedálne lístky. Majú tu pražmu aj kambalu, čo trochu komplikuje situáciu... ale aj tak viem, čo si Dan objedná. Bude sa ma snažiť zmiasť, ale ja ho aj tak dobehnem. Jednoducho viem, ako premýšľa.

„Mám.“ Dan napíše na papier niekoľko slov a zohne ho.

„Aj ja.“ Dopíšem a zložím papier vo chvíli, keď k nášmu stolu podíde čašníčka.

„Čo budete piť?“

„Niečo si dáme a objednáme si hneď aj jedlo.“ Usmejem sa na ňu. „Ja si dám negroni, hrebenatky a kurča.“

„Ja gin s tonikom,“ povie Dan a čašníčka dodá: „Teda aj vy hrebenatky a kurča.“

Čašníčka odíde a my počkáme.

„Dostala som ťa!“ Posuniem papier k Danovi. „Hoci ten gin s tonikom som neuhádla. Myslela som, že si dáš šampanské.“

„Ja som uhádol všetko. Dokelu!“ Podá mi papierik a ja čítam: *Negroni, hrebenatky, kurča*, napísal svojím pekným písmom.

„Dokelu!“ vykriknem. „Myslela som, že budeš tipovať homára.“

„S polentou? Ale choď!“ Usmeje sa a doleje mi vodu.

„Viem, že si mal záľusk na tú kambalu.“ Okato dávam najavo, ako dobre ho poznám. „Váhal si medzi ňou a pražmou, ale pražma ťa presvedčila šafranom a feniklom.“

Dan sa usmeje ešte širšie. Dostala som ho.

„Mimochodom, rozprávala som sa s...“

„Fajn, a čo povedala?“

„Že môže.“

„Výborne.“ Dan si odpije vody a v duchu si túto otázku vyškrtnie zo zoznamu.

Tak náš rozhovor prebieha vždy. Rovnako uvažujeme, nedokončíme vetu, používame rôzne skratky. Nemusela som hovoriť: Rozprávala som sa s Karen, ktorá nám stráži deti, či môže. A on tomu rozumie. Nieže by sme mali rovno paranormálne schopnosti, ale zvyčajne si vieme domyslieť, čo chce povedať ten druhý.

„Musíme sa porozprávať aj o maminých...“ Znova si odpije vody.

„Viem. Možno by sme sa tam mohli zastaviť rovno z...“

„Výborný nápad.“

Nemusíme sa baviť o narodeninovej oslave jeho matky a že by sme sa tam mohli zastaviť cestou z hodiny baletu našich dcér. Obaja to dobre vieme. Posuniem mu košík s chlebom a viem, že si vezme kváskový. Niežeby ho mal tak rád, ale vie, že ja mám zasa rada focacciu. Taký je Dan. Nechá vám kus vášho obľúbeného chleba.

Prinesú nám gin s tonikom a kokteil a my si pripijeme. Dnes sa nikam neponáhľame, lebo máme voľno celé popoludnie. Musíme si obnoviť zdravotnú poisťku, preto ideme popoludní obaja k lekárovi.

„Desať rokov,“ prehodím a zdvihnem obočie. „Desať rokov.“

„Neuveriteľné.“

„Dokázali sme to.“

Desať rokov. To je teda úspech. Ako keby sme vyliezli na nejaký štít. Celé desaťročie. Trikrát sme sa za ten čas sfahovali, zvládli jednu svadbu, narodili sa nám dvojčatá a kúpili sme asi dvadsať súprav políc z Ikey... prakticky celý život.

Máme šťastie, že tu stále sme a stále sme spolu. To si dobre uvedomujem. Ostatné páry, ktoré poznáme, nemali také šťastie. Napríklad moja kamarátka Nadia sa v priebehu troch rokov vydala aj rozviedla. Jednoducho jej to nevyšlo.

S láskou pozerám na Danovu tvár, ktorú tak dobre poznám, na jeho výrazné líčne kosti a zdravú červenú farbu pokožky posiatej pehami, lebo rád a často jazdí na bicykli. Pozerám na jeho svetlohnedé vlnité vlasy. Na modré oči. Vidím v nich energiu, ktorá z nich sála aj počas obeda.

Pozerá sa na svoj mobil a ja na svoj. Počas stretnutí si to nezakazujeme, lebo kto by vydržal pri jedle ani raz sa nepozrieť na mobil.

„Niečo som ti priniesol,“ povie zrazu. „Viem, že ešte nemáme výročie, ale...“

Vyberie balíček v tvare obdĺžnika a ja viem, že je to kniha o upratovaní v domácnosti, ktorú som si chcela prečítať.

„Fíha!“ vykriknem, keď balíček otvorím. „Ďakujem. Aj ja mám pre teba niečo...“

Uznanlivo sa usmeje, keď balíček poťažká. Zbiera ťažidlá, takže mu na každé narodeniny alebo pri nejakej zvláštnej príležitosti nejaké zoženiem. (A k nemu pohárik pesta.) Idem na istotu. Nie, nie na istotu, to je nudne povedané, a my určite nie sme nudní. Je to... viem, že ho to poteší, a prečo míňať peniaze na niečo, čo ho možno nepoteší?

„Páči sa ti?“

„Páči.“ Skloní sa ku mne, aby ma pobožkal, a šepne: „Lúbim ťa..“

„Aj mne sa páči,“ šepnem.

O trištvrte na štyri sedíme v ordinácii u lekára a cítime sa výborne, ako ľudia, ktorí nemusia popoludní pracovať. Deti sú ešte v škôlke a pred chvíľou sme si dopriali výborné jedlo.

Predtým sme doktora Bamforda nepoznali – vybrala nám ho poisťovňa – a je to ozajstná osobnosť. Do ordinácie nás zavolať naraz, čo je trochu nezvyčajné. Odmeria nám tlak, kladie veľa otázok a prezrie si testy fyzickej zdatnosti, ktoré sme už absolvovali. Zapisuje do formulárov a zároveň rozpráva nahlas teatrálnym hlasom.

„Pani Winterová, krásna tridsaťdvaročná dáma, ktorá nefajčí a stravuje sa zdravo...”

Pri slovách „stravuje sa zdravo“ na mňa Dan žmurkne, ale ja sa tvárim, že som si to nevšimla. Dnes nie je obyčajný deň, dnes predsa oslavujeme. A ja som si musela dať dvojtitú porciu čokoládovej peny. Všimnem si svoj odraz v sklených dvierkach skrinky a hneď sa trochu vystriem a vtiahnem brucho.

Mám dlhé vlnité blond vlasy. Naozaj sú dlhé až po pás. Vyzerám trochu ako Rapunzel. Nosím ich dlhé od detstva a nikdy sa neviem odhodlať, aby som si ich dala ostrihať. Akoby boli súčasťou môjho ja, akoby ma definovali. Sú moje. Aj môj otec ich obdivoval. Takže asi toľko.

Aj naše dvojčatá majú svetlé vlasy a ja to ešte zdôrazňujem tým, že im často obliekam páskované tričká Scandi a šatové sukne. Vlastne som ich tak obliekala až do tohto roku, keď sa obe rozhodli, že sa im páči futbal a chcú nosiť krikľavomodré nylonové tričká Chelsea. Danovi to nevyčítam. Väčšinou.

„Pán Winter, silný muž, tridsaťdvaročný...” Doktor Bamford teraz číta z Danovej zdravotnej karty a ja mám chuť odfrknúť. „Silný a zdravý muž.” To sa Danovi určite pozdáva.

Chcem povedať, že cvičí, vlastne cvičíme obaja. Nedá sa povedať, že by bol nejaký svalnatý. Len... áno, doktor má pravdu, je silný. Jedným slovom chlap.

„Tak, to by sme mali.“ Doktor Bamford čosi dopíše, zdvihne hlavu a uškrnie sa. Nosí parochňu, čo som si všimla, hneď ako som sem prišla, ale dávala som si pozor, aby som naňho príliš okato nehladela. Zháňam totiž financie pre jedno malé, ale jedinečné múzeum v centre Londýna, Willoughby House, a často sa stretávam so staršími pánmi. Videla som už veľa parochní, niekedy boli fajn, inokedy hrozné.

„Úžasná dvojica,“ doktor Bamford súhlasne pokyvuje hlavou, ako keby nám dával vysvedčenie na konci školského roka. „Ako dlho ste už manželia?“

„Sedem rokov,“ odvetím. „A ešte predtým sme spolu chodili. Takže sa poznáme už desať rokov.“ Stisnem Danovi s láskou ruku. „Práve dnes máme desiate výročie!“

„Desať spoločných rokov,“ prikývne Dan.

„Gratulujem! Máte úžasný rodostrom.“ Doktor pozerá do našich záznamov. „Všetci starí rodičia stále žijú a sú v dobrej kondícii, ostatní zomreli vo vysokom veku.“

„To je pravda,“ prikývne Dan. „Aj moji starkí sú stále nažive a darí sa im. Sylviin starý otec a stará mama žijú v južnom Francúzsku.“

„Nalievajú sa pernodom,“ uškrniem sa na Dana.

„Ale máte len troch žijúcich rodičov?“

„Môj otec zahynul pri automobilovej nehode,“ prehodím.

„Hm.“ Doktor Bamford so súcitom prižmúri oči. „Ale inak bol zdravý?“

„Áno. Mimoriadne. Bol neskutočne zdravý. Bol úžasný, bol...“

Nezdržím sa a vezmem mobil. Otec bol okrem toho aj veľký fešák. Doktor Bamford to musí vidieť, aby to pochopil. Keď sa stretnem s ľuďmi, ktorí nepoznali môjho otca,

cítim takmer hnev, že ho nikdy nevideli, že nepocítili jeho silné zovretie ruky, takže nechápu, o čo prišli.

Vyzeral ako Roberd Redford, aspoň tak hovorievali ľudia. Mal také vyžarovanie. Charizmu. Bol to zlatý človek, aj keď bol starší, a potom nám ho osud vzal. A hoci odvtedy prešli už dva roky, stále sa občas zobudím s tým, že na to na chvíľu zabudnem, a potom si to s hrôzou uvedomím.

Doktor pozorne pozerá na fotografiu môjho otca. Je z môjho detstva, našla som ju až po jeho smrti a naskenovala som si ju do mobilu. Asi ho fotila mama. Sedíme na nej s otcom na terase nášho starého domu pod magnóliou. Na niečom sa smežeme a na svetlé vlasy nám dopadá slnko cez lístie stromov v podobe nepravidelných škvrn.

Pozorne sledujem doktora Bamforda, čo on na to, a v duchu si želim, aby vykrikol: „Ach, koľká strata pre svet. Ako ste to zvládli?“

Neurobí to však. Zo skúsenosti viem, že čím viac času uplynulo od otcovej smrti, tým bude človek, ktorý ho nepoznal, reagovať zdržanlivejšie. Doktor len kývne hlavou, vráti mi mobil a prehodí: „Pekný záber. Takže očividne ste aj vy zdedili všetko po svojich zdravých príbuzných. Ak nezhyniete pri nejakej nehode, predpovedám vám obom dlhý život.“

„Super!“ vykrične Dan. „Presne to sme chceli počuť.“

„V dnešnej dobe žijú už ľudia dlhšie.“ Doktor Bamford sa priateľsky usmeje. „Ja sa zaoberám dlhovekosťou. Priemerná dĺžka ľudského života sa každý rok zvyšuje. Ale ľudia si to zatiaľ neuvedomili. Vláda... priemysel... dôchodkové piliere... nikto z nás s tým nevie udržať krok.“ Usmeje sa. „Napríklad čo očakávate, ako dlho budete žiť vy?“

„No,“ Dan váha s odpoveďou. „Vlastne ani neviem. Osemdesiat rokov? Osemdesiatpäť?“

„Ja by som povedala deväťdesiat,“ zapojím sa odvážne do rozhovoru. „Moja stará mama zomrela ako deväťdesiat-ročná, takže určite budem žiť rovnako dlho ako ona, nie?“

„Vy sa dožijete aj sto rokov,“ vyhlási doktor Bamford, „možno aj obaja, máte výborné zdravotné predpoklady. Vy,“ pozrie na Dana, „možno trochu menej. Do stovky.“

„Toľko ani nečakám,“ zašomre Dan.

„Máte pravdu, toľko sa dožije málokto,“ súhlasí doktor. „Ale obaja máte výborné zdravotné predpoklady, ako som už povedal, staráte sa o seba, máte dobré genetické vybavenie... Verím, že sa obaja dožijete stovky. Najmenej.“

Usmeje sa ako Santa Claus, keď rozdáva darčeky.

„Fíha!“

Snažím sa predstaviť si samu seba ako storočnú. Nepomyslela by som si, že sa dožijem až toľko. Nikdy som sa nezamýšľala nad priemernou dĺžkou života. Vlastne mi to bolo fuk.

„Fíha!“ Aj Danova tvár sa rozžiari. „Sto rokov!“

„Ja dokonca stodva,“ smejem sa. „Prežijem super dlhý život.“

„Koľko ste hovorili, že ste manželia?“ opýta sa doktor. „Sedem rokov?“

„Presne tak. Dokopy sa poznáme už desať rokov.“

„Tak mám pre vás jednu dobrú správu.“ Doktor na nás milo žmurkne. „V manželstve prežijete ešte nádherných šesťdesiatosem rokov!“

Čože...

Úsmev na tvári mi stuhne a zrazu vidím len nejasne. Nie som si istá, či sa dokážem nadýchnuť.

Šesťdesiatosem rokov?

Naozaj...

Šesťdesiatosem rokov manželstva? S Danom?

Áno, Dana ľúbim, ale...

Ešte šest'desiatosem rokov?

„Určite máte dosť krížoviek, aby ste vydržali,“ uzavrie veselo doktor. „Mali by ste odkladať nejaké témy, aby ste mali o čom debatovať aj neskôr. V najhoršom prípade máte stále televíziu.“ Asi si myslí, že je vtipný. „Seriály a tak.“

Slabo sa usmejem a pozriem na Dana, či sa na tom baví. Aj on sa tvári trochu strnulo. Prázdny plastový pohár na vodu mu spadol na podlahu, ani si to nevšimol. Tvár má sivú ako popol.

„Dan,“ drgnem ho nohou. „Dan!“

„Správne!“ Spamätá sa a slabo sa na mňa usmeje.

„Nie je to super správa?“ jachtám. „Prežijeme spolu šest'desiatosem rokov! Tuším máme z pekla šťastie!“

„Určite,“ prikývne Dan zúfalo. „Šest'desiatosem rokov. Naozaj máme šťastie.“

2

Jasné, že je to dobrá správa. Sme zdraví ako buky, budeme dlho žiť, to je dôvod na oslavu.

Lenže vydržať v manželstve ďalších šesťdesiatosem rokov? Naozaj? Chcem povedať...

Myslel to ten doktor vážne?

V aute obaja mlčíme. Po očku pozerám na Dana, keď sa on nepozera na mňa, a uvedomujem si, že on robí to isté.

„Fajn novinka, čo?“ prehodím napokon. „Že sa dožijeme sto rokov a budeme manželia ďalších...“ Nemôžem to číslo vysloviť nahlas, jednoducho to nejde. „Veľa rokov,“ šepnem napokon.

„Pravdaže,“ prehodí Dan a sústredene hľadí pred seba. „Fajn.“

„Takto si si to predstavoval?“ odvážim sa opýtať. „Že bude manželstvo... také dlhé?“

Nastane ticho. Dan sa mračí, robí to, keď jeho mozog rieši nejaký veľký problém.

„No, zdá sa mi to trochu dlho,“ uzatvorí napokon. „Čo si myslíš ty?“

„Je to dlho,“ prikývnm. „Veľmi dlho.“

Keď Dan prejde cez križovatku, znova stíchneme a ja mu ponúknem žuvačku, lebo ja vždy v aute ponúkam žuvačky.

„Ale je fajn, že bude také dlhé, nie?“ zatiahnem.

„Určite,“ prikývne Dan trochu prirýchlo. „Určite.“

„Fajn.“

„Fajn. Áno.“

„Áno.“

Znova nastane ticho. Za iných okolností by som presne vedela, čo si Dan myslí, ale dnes si nie som istá. Pozriem sa naňho už asi dvadsiaty piaty raz a vysielam k nemu tičné správy: *Tak na to niečo povedz. Len do toho. Zabilo by ťa, keby si sa na mňa aspoň pozrel?*

Nikam to však nevedie. Dan je zahľbený do vlastných myšlienok. Napokon sa rozhodnem urobiť niečo, čo nerobím nikdy. Opýtam sa ho: „Na čo myslíš?“

Hneď to však aj oľutujem. Nie som typ ženy, ktorá stále otravuje otázkami typu „Na čo myslíš“. Hnevám sa za to sama na seba. Prečo by Dan nemohol chvíľu mlčky o niečom premýšľať? Prečo mu nedám pokoj? Prečo mu nedoprajem trochu priestoru?

No na druhej strane, o čom môže tak dlho rozjímať?

„No,“ zatiahne neprítomne. „Vlastne na nič. Premýšľal som o podmienkach pôžičky. O hypotékach.“

O hypotékach!

Je mi do smiechu. Tu krásne vidno rozdiel medzi mužmi a ženami. Nahlas to zvyčajne nehovorím, lebo nie som zaujatá proti opačnému pohlaviu, ale vidíte sami. Ja premýšľam o manželstve a on o hypotékach.

„Je nejaký problém s hypotékou alebo čo?“

„Nie,“ odvetí zamyslene a pozrie na navigáciu. „Bože, táto cesta nevedie nikam.“

„Prečo vôbec premýšľaš o hypotékach?“

„No...“ Dan sa mračí na displej navigácie. „Práve som premýšľal o tom, že ešte predtým, ako si ju vezmeš...“

Prudko zvrtné volantom a obráti sa do protismeru. Okolité autá zúrívo trúbia, ale on si to nevšima. „Vieš presne, na ako dlho to je? No dobre, povedzme na dvadsaťpäť rokov a splatíš ju. Máš pokoj.“

Stiahne mi žalúdok a skôr ako si to rozmyslím, vyletí zo mňa: „Takže ty ma porovnávaš s hypotékou?“

Už nie som láska jeho života. Som finančná zmluva, ktorú má na krku.

„Čože?“ Dan sa ku mne prekvapene obráti. „Sylvia, nehovorím o tebe. S tebou to nemá nič spoločné.“

Bože, naozaj nemám nič proti mužom, ale...

„To si myslíš? Počúvaš sa vôbec? Naše manželstvo potrvá ešte niekoľko desiatok rokov. Dokelu. Ja a hypotéka, celkom slušné prirovnanie, ale hypotéku po dvadsiatich piatich rokoch splatíš. Budeš mať pokoj.“ napodobňujem jeho hlas a potom sa vrátim k svojmu normálnemu. „Chceš mi povedať, že je to náhoda, že tak uvažuješ? Chceš mi povedať, že tie dve myšlienky nemajú nič spoločné?“

„Nie je to tak.“ Danovi to konečne docvakne. „Nie,“ zopakuje ráznejšie. „Na ten rozhovor s doktorom som už celkom zabudol,“ dodá pre istotu.

Neveriacky naňho pozriem. „Naozaj?“

„Áno, už som naň zabudol.“

Znie to nepresvedčivo, takže ho takmer ľutujem.

„Zabudol si na šesťdesiatsedem rokov, ktoré máme spolu ešte prežiť?“ Musím mu pripraviť malú pascu.

„Šesťdesiatosem,“ opraví ma a líca mu očervenejú. „Tak nejako. Už si presne nepamätám.“

Klamár. Myslí na to rovnako ako ja.

Keď prídeme do Wandsworthu, nájdeme miesto na parkovanie pri našom dome a vojdeme dnu. Bývame v malom trojiz-

bovom dome v radovej zástavbe, k predným dverám vedie chodník a za domom je záhradka, kde pestujeme zopár bylín a kvetov. Teraz sú tam však dva veľké domčeky pre deti, ktoré moja mama kúpila dvojčatám na štvrté narodeniny.

Iba moja mama môže kúpiť dva rovnaké obrovské domčeky pre deti. A dá ich doručiť počas narodeninovej oslavy ako prekvapenie. Hostia zatajili dych, keď sťahovací vybaľovali páskované steny, strechu a pekné malé okienka. My ostatní sme len pozerali s otvorenými ústami, kým tie domčeky poskladali.

„Bože, mama!“ vykríkla som potom, ako sme jej darček pochválili. „Sú krásne, úžasné, ale načo dva?“ Uprela na mňa svoje výrazné modré oči a odvetila: „Aby sa o ne nemuseli deliť, zlatko.“ Ako keby to malo byť jasné hneď.

Lenže taká je moja mama. Inak je fajn. Až to niekedy lezie človeku na nervy. Možno je lepší výraz, že je až šialene báječná. Napokon, do toho druhého domčeka sa mi pohodlne zmestila celá podložka na cvičenie aj činky. Takže asi toľko.

Vojdeme do domu a obaja mlčíme. Beriem poštu a Dan blúdi po kuchyni, ako keby bol v našom dome prvý raz. Ako keby chcel spoznať svoju väzenskú celu, zide mi na um.

No hneď sa za to pokarhám. Nie, vôbec to tak nevyzerá.

No aj si odpustím, lebo to tak skutočne vyzerá. Chodí tu ako tiger v klietke a mračí sa na kuchynskú linku. Čakám, že niekam do steny vyryje značku, že tu bol. A tým sa začne záznam o našej nekonečnej a vyčerpávajúcej ceste ďalšími šesťdesiatimi ôsmimi rokmi.

„Čo je?“ opýta sa Dan, lebo si asi uvedomil môj pohľad.

„Čo by malo byť?“

„Nič.“

„Nič som nepovedala.“

„Ani ja.“

Bože, čo sa s nami deje? Obaja sme podráždení a ostražití. Asi preto, čo nám oznámil ten prekliaty doktor.

„Vieš čo, takto budeme žiť asi naveky,“ utrúsim. „A musíme sa s tým nejako zmieriť. Tak sa o tom porozprávajme.“

„A o čom?“ Tvári sa, akoby nechápal, čo mám na mysli.

„Len sa netvár!“ vybuchnem. „Viem, čo si myslíš: *Dokelu, ako to tak dlho vydržíme?* Je to inak fajn, ale...“ spojím si dlane, „veď vieš. Nie je to málo.“

Pomaly sa sklznem popri kuchynskej linke a čupnem si. Dan zopakuje to isté.

„Trochu ma to znepokojuje,“ prehodí a očividne sa mu uľaví. „Som z toho trochu... ako by som povedal... nervózny.“

Konečne je to vonku. To, čo si myslíme v kútiku duše obaja. Desí nás situácia, v ktorej sme sa ocitli, podobá sa na scénu z *Pána prsteňov*.

„Dám ti jednu otázku: Čo si si myslel, na ako dlho sa berieme?“ opýtam sa ho po chvíli.

„Neviem.“ Zúfalo rozhodí rukami. „Vtedy na také veci človek nemyslí.“

„Ale keď si stál pred oltárom a hovoril, že kým nás smrť nerozdelí,“ nedám sa, „aké číslo si mal na mysli?“

Dan zvráští tvár, akoby sa snažil spomenúť si na ten okamih. „Pravdu povediac, žiadne,“ odvetí. „Rátal som s budúcnosťou, ale nie s niečím konkrétnym.“

„Ani ja.“ Pokrčím plecami. „Ani ja som si nepredstavovala konkrétne číslo, len to, že by sme sa mohli dožiť striebornej svadby. Keď niekto oslavuje dvadsiate piate výročie, tak si povieš: *Fíha, to sú teda machri!*“

„Keď my budeme mať striebornú svadbu,“ zašomre Dan, „nebudeme ani v polovici cesty. Ani v polovici.“

Znova stíchneme, premýšľame, čo nás čaká.

„Večnosť je oveľa dlhšia, ako som predpokladal,“ povie utrápene Dan.

„Aj mne to tak pripadá.“ Opriem sa o skrinku. „Oveľa dlhšia.“

„Ako maratón.“

„Supermaratón,“ opravím ho. „Ultramaratón.“

„Presne tak.“ Dana zrazu zaplaví nová energia a zdvihne hlavu. „Presne tak. Mysleli sme si, že prebehneme nejakých desať kilometrov, a zrazu sme na nejakom šialenom stopäťdesiatkilometrovom ultramaratóne cez Saharu a nemôžeme sa z neho vyvliecť. Niežeby som sa z toho chcel vyvliecť,“ dodá rýchlo, keď sa naňho pozriem. „Rovnako však nechcem... vieš..., aby ma ranila mŕtvica.“

To sú teda prirovnania! Najprv prirovnal manželstvo k hypotéke, teraz ho raní mŕtvica. A čo vlastne predstavuje tá Sahara? Azda mňa?

„Nezvolili sme si správne tempo.“ Očividne sa mu tá téma začína páčiť. „Chcem povedať, že keby som tušil, že budem žiť tak dlho, asi by som sa neoženil taký mladý. Ak budú všetci ľudia na svete žiť do sto rokov, asi budeme musieť zmeniť pravidlá. Napríklad neviazať sa pred päťdesiatkou...“

„A v päťdesiatke mať deti?“ podpichnem ho. „Nepočul si nikdy o biologických hodinách?“

To Dana zastaví.

„Hm, asi máš pravdu.“

„Čas sa aj tak nedá vrátiť. Sme tam, kde sme, a je to fajn,“ snažím sa hovoriť pozitívne. „Pozri sa napríklad na manželstvo svojich rodičov. Sú spolu už tridsaťosem rokov. Ak to vydržali oni, vydržíme to aj my.“

„Moji rodičia nie sú vhodný príklad,“ namietne Dan.

Je to pravda, Danovi rodičia majú dosť komplikovaný vzťah.

„Napríklad kráľovná,“ napadne mi v tej chvíli, ale zároveň zazvoní zvonček na dverách. „Tá je vydatá hádam milión rokov.“

Dan sa na mňa neveriacky zahľadí. „Kráľovná? Nič lepšie ti nenapadá?“

„Okej, zabudni na kráľovnú,“ vzdávam sa. „Pozri, porozprávame sa o tom neskôr.“ S tým zamierim k dverám.

Dievčatá nadšene vbehnú dnu a našich ďalších spoločných šesťdesiatosem rokov stratí význam. Záleží len na tomto okamihu. Na našich dievčatkách, na ich ružových lícach a tenkých hláskoch. „Dostali sme nálepky! Dostali sme pizzu!“ Obe sa mi zavesia na ruky a opreteký rozprávajú svoje zážitky. Ťahajú ma k sebe, keď sa snažím rozlúčiť s kamarátkou Annelise, ktorá ich tu vysadila a kýva mi cestou k autu.

Priviniem si ich, cítim ich ruky aj nohy. Obe sa vrtia a ja sa trochu posuniem, lebo mi v topánkach skáču po nohách. Boli preč len dve hodiny, hrali sa s inými deťmi, ale ja mám pocit, akoby tu neboli celé roky. Anna určite trochu vyrástla a Tesse inak voňajú vlasy. A odkiaľ má Anna ten škrabanec na brade?

Rozprávajú svojím tajným jazykom, aký používajú dvojčatá, prekrikujú sa, svetlé vlasy majú strapaté a zbožne pozerajú na lesklú nalepovaciu tetovačku s morským koníkom, ktorú má Tessa na ruke. Podľa toho, čo si sľubujú, som pochopila, že ju budú vlastniť spolu naveky, kým nevyrastú. Určite sa však zmyje, len čo sa dotkne vody, takže musím vymyslieť nejakú tému, ktorou odvrátim ich pozornosť, inak začnú vystrájať. Žiť s päťročnými dvojčatami je ako žiť v komunistickom štáte. Niežeby som im každé ráno dávkovala do misiek obilné vločky, aby som mala istotu, že majú rovnako, ale...

Vlastne som to raz urobila. Bolo to tak rýchlejšie.

„Ahojte!“ pozdraví ich Dan. „Idete sa kúpať?“ dodá rýchlo. Vlastne to nie je otázka, je to rozkaz. Absolútny. Všetka činnosť v našej domácnosti sa krúti okolo toho, kedy pôjdu dievčatá do vane.

(Nie je to tak len u nás, pokiaľ viem, je to tak vo všetkých rodinách s malými deťmi. Vládne všeobecný pocit, že ak ich nedostanete do vane, môže sa stať čokoľvek. Vypukne chaos. Rozpadne sa civilizácia. Deti sa budú túlať ulicami v handrách a obhrýzať zvieracie kosti, ich rodičia budú horko plakať v zapadnutých kútoch medzi domami. Niečo v tom zmysle.)

Takže práve nastal čas kúpania. A každodenná rutina, do ktorej sa púšťame, akoby vymazala všetky predchádzajúce zvláštne veci. Dan a ja spolupracujeme ako jeden, čítame si myšlienky. Komunikujeme medzi sebou paranormálnym kódovaným jazykom.

„Urobíme Anne...“ povie a podáva mi kondicionér.

„Urobila som to už ráno.“

„A čo...“

„Pravdaže.“

„Ešte správa od slečny Blakeovej.“ Zdvihne obočie.

„Viem.“ Prstami vtieram kondicionér Anne do vlasov a nad jej hlavou vyslovím perami: „Super.“

Slečna Blakeová je riaditeľka a poslala nám odkaz v Anninom zrkadielku. Bola tam vložená aj vytlačená správa pre všetkých rodičov s prosbou, aby tento incident, ktorý nemá ŽIADNE OPODSTATNENIE, nerozoberali v priestoroch škôlky ani o ňom nediskutovali.

Netušila som, o čo ide, takže som okamžite poslala e-mailý ostatným rodičom. Stalo sa to, že slečna Christy, ktorá má triedu veľkáčov, si na triednom počítači na googli

vyhľadala jedného z oteckov, a neuvedomila si, že je napojený na bielu tabuľu.

„Mohol by si mi...”

Dan mi podá sprchovaciu hlavicu, opláchnem Anne hlavu teplou vodou a ona sa chichoce: „Prší.”

Boli sme vždy takí paranormálni? Takí zladení? Asi nie. Asi sa to stalo až potom, ako sa nám narodili dievčatá. Keď sa vám narodia dvojčatá, ste v tom spolu. Kŕmite, prebaľujete, tíšite, ukladáte do postieľky a vyberáte ich z nej. Časom sa to zdokonalí. Nemrháte slovami. Keď som dojčila Annu a Tessu a bola príliš unavená, aby som vôbec otvorila ústa, dokázal Dan podľa môjho výrazu uhádnuť, čo z nasledujúceho mám na mysli:

1. Mohol by si priniesť trochu vody? Povedzme tri litre.
2. A niekoľko tyčíniek Galaxy? Strkaj mi ich do úst, pohryziem si ich sama.
3. Môžeš prepnúť telku na iný kanál? Oboma rukami držím deti a už trinásť hodín pozerám na Jeremyho Kyla.
4. Bože, som hotová. Nepovedala som to dnes už minimálne päťstokrát?
5. Uvedomuješ si, aká som vyčerpaná? Až sa mi lámu kosti. Obličky mi narážajú do pečene a ticho pritom stonú.
6. Au, moja bradavka!
7. Auuuuu!
8. Viem, je to prirodzené. Je to krásne.
9. Po tomto už nechcem žiadne deti, je to jasné?
10. Pochopil si? Dával si pozor, Dan? S deťmi je KO-NIEC!

„Dokelu!“ Zo spomienok ma vyruší Tessa, ktorá člapoce vo vani tak prudko, že som celá mokrá.

„Stačilo!“ napomenie ju Dan. „Už aj von z vane, obe!“

V tej chvíli dievčatá začnú fňukať. U nás sa totiž fňuká stále. Tessa fňuká, lebo ma nechcela tak obliať. Anna fňuká, lebo fňuká vždy, keď začne Tessa. Obe fňukajú preto, že Dan na ne zvýšil hlas. A aj preto, že sú už unavené, ale to by nahlas nikdy nepriznali.

„Moja tetovačka,“ narieka Tessa, lebo vždy dokáže opísať každú katastrofu, čo sa vyskytne. „Rozpadla saaa! A udrela som si palééc!“

„Dáme ju do nemocnice pre tetovačky, čo povieš?“ Snažím sa ju upokojiť a balím ju do osušky. „A na palček ti dám bozk, aby ťa prestal bolieť.“

„A dostanem nanuk?“ Pozrie sa na mňa, lebo tuší, že má príležitosť.

Tá má teda odvahu. Odvrátim sa, aby nevidela, ako sa chichocem. „Teraz už nie. Možno zajtra.“

Dan sa podujme, že im porozpráva rozprávku, ja sa zatiaľ idem prezliecť. Utriem sa, podídem k zrkadlu a pozriem sa na svoje nahé telo.

Šesťdesiatosem rokov. Ako asi budem vyzeráť?

Opatrne si stisnem kožu na stehne. Bože, takto budem vyzeráť v budúcnosti, samá vráska. Budem ich mať po celom tele, na stehnách aj na prsiach... aj na tvári. Pustím kožu a znovu sa obzerám. Mala by som sa viac starať o svoju pleť? Napríklad piling. Ale vydrží mi potom koža do stodva rokov? Nemala by som si radšej pridávať povrchové vrstvy ako ich odstraňovať?

Mimochodom, ako sa dá udržať dobrý vzhľad do sto rokov? Prečo o tom nie sú nejaké múdre rady v časopisoch?

„Už ležia. Idem si zabehať.“ Dan vojde do spálne a vyzlieka si košeľu, ale zastaví sa, keď ma vidí nahú stáť pred zrkadlom.

„Hm,“ zatiahne a oči mu zasvietia. Hodí košeľu na posteľ, podíde ku mne a chytí ma okolo pása.

Aj jeho obraz je v zrkadle. Môj pekný manžel. Ako bude vyzeráť on o šesťdesiatosem rokov? Predstavím si ho zostarnutého, zosušeneho, máva palicou a kričí na mňa: „Všetko je to podvod, ženská, podvod!“

Je to čudné. Dan ako starec. Žiadny Ebenezer Scrooge.

Prudko pokrútim hlavou, aby som tú predstavu zahnila. Bože, prečo nám ten doktor vôbec niečo také povedal?

„Len som si myslela...“ Ani nedopoviem.

„Koľkokrát ešte budeme spolu spať?“ Dan pokrúti hlavou. „Už som to zrátal.“

„Čože?“ zatiahnem. „Tak som to nemyslela. Myslela som na...“ zaseknem sa. „A koľko si narátal?“

„Jedenásťtisíc, hore-dolu.“

Od ľaku sa mi podlomia kolená. Je to vôbec fyzicky možné? Ak premýšľam o tom, že pri pilingu mi ubúda pokožka, tak pri tomto...“

„Viem.“ Vyzlečie si nohavice a zavesí ich na vešiak. „Myslel som si, že to bude viac.“

„Viac?“

Ako na to prišiel, že by to mohlo byť aj viac? Už pri tom pomyslení sa mi krúti hlava. Jedenásťtisíc ráz a zakaždým s Danom. Nie, nechcem povedať, že by to nemalo byť s ním, ale... jedenásťtisíc ráz?

A budeme mať na to vôbec čas? Musíme predsa aj jesť, pracovať a tak ďalej. A nebude nás to nudiť? Nemali by sme si na internete vyhľadať nové polohy? Nemala by som dať pripevniť televízor na strop?

Nie, určite to nie je správne číslo. Asi pridal niekoľko núl.

„Ako si to vlastne vypočítal?“ pýtam sa podozrieavo, ale Dan ma nepočúva. Hladká ma po chrbte a po zadku a vidím, že myšlienkami je niekde úplne inde. Pri ňom sa o sexe nedá hovoriť dlhšie ako štyridsať sekúnd, už aj chce, aby sme šli na to. Reči o sexe považuje za stratu času. (Ja o tom hovorím celkom rada, ale naučila som sa, že musím rozprávať až potom. Keď mu ležím v objatí a hovorím mu všetko... naozaj všetko, a on hmká, až si uvedomím, že už dávno zaspal.)

„Možno si nepôjdem zabehať.“ Roztúžene ma pobozká na krk. „Máme predsa výročie...“

A je to tu. Milovanie je fajn, za tie roky sme nadobudli vlastnú rutinu, potom ležíme v posteli a hovoríme si: „Bolo to super.“ „Lúbim ťa.“ Také veci, čo si hovoria spokojné páry.

Naozaj to bolo super.

A naozaj ho ľúbim.

Ale ak mám povedať úplnú pravdu, v hlave sa mi ozýva slabý hlások, ktorý mi pripomína: *Tak to bol jeden raz. Teda zostáva už len 10 999.*

3

Vstanem skoro, ale hneď si uvedomím, že Dan ma už predbehol. Vstal, sedí v prútenom kresle pri vikierovom okne a mrzuto hľadá von.

„Dobré ráno.“ Obráti sa ku mne.

„Dobré.“ Sadnem si, zrazu som ostražitá a v hlave mi víri kopa myšlienok. Myslela som si, že tú vec s dlhovekosťou som už vyriešila. Pred spaním som o tom veľa premýšľala a našla som riešenie.

Práve to chcem Danovi oznámiť, ale on ma predbehne.

„Takže budem robiť asi do deväťdesiatpäťky,“ ozve sa zničene. „Prerátal som to.“

„Čože?“ zatiahnem nechápavo.

„Ak budeme žiť večne, tak budeme musieť naveky aj pracovať.“ Škodoradostne sa na mňa pozrie. „Aby sme si na svoj dlhý život zarobili. Zabudni na dôchodok v šesťdesiatich piatich. Vlastne celkom zabudni na dôchodok. Toto nie je vtip.“

„Prestaň s tým!“ vykríknem. „Bola to predsa dobrá správa, čo si zabudol?“

„Chce sa ti makať do deväťdesiatich piatich rokov?“ odsekne.

„Možno.“ Pokrčím plecami. „Mám svoju prácu rada. Aj ty máš rád svoju.“

Dan sa zamračí. „Až tak veľmi ju zas nemám rád. Otec išiel do dôchodku ako sedemdesiatročný, spomínaš si?“

Začína ma naozaj hnevať.

„Nebud' taký negativista,“ dohováram mu. „Pomysli si na tú príležitosť. Máme pred sebou niekoľko desiatok rokov. Môžeme robiť, čo nám zide na um. Úžasné! Len si to musíme napláňovať.“

„Ako to myslíš?“ Podozrievavo sa na mňa pozrie.

„Poviem ti pár nápadov.“ Pritisnem sa k nemu v posteli a pozriem mu do očí, aby som ho trochu povzbudila. „Rozdelíme si život na desaťročia. A každých desať rokov budeme robiť niečo iné, čo sa nám bude páčiť. Niečo dosiahneme, v čom sa budeme zdokonaľovať. Napríklad desať rokov sa budeme rozprávať len po taliansky.“

„Čože?“

„Budeme sa rozprávať len po taliansky,“ zopakujem už menej nadšene. „Prečo nie?“

„Lebo po taliansky nevieme ani ceknúť,“ vysvetľuje mi ako nejakej hlupani.

„Veď sa to naučíme! Rozšírime si obzor. Bude to...“ Neisto mávnem rukou.

Dan na mňa mlčky hľadí. „A aké máš ďalšie nápady?“

„Nájďme si novú prácu.“

„Akú novú prácu?“

„Neviem. Úžasnú prácu, ktorá nás bude naplňovať a úplne nás pohltí. Alebo sa niekam presťahujeme. Napríklad na desať rokov do Európy, na ďalších desať rokov do Južnej Ameriky, na desať rokov do USA...“ Vyratúvam na prstoch. „Môžeme žiť hocikde!“

„Môžeme aj cestovať,“ pridá sa Dan. „To by sme mohli. Vždy som napríklad chcel ísť do Ekvádoru. Alebo na Galapágy.“

„Tak sa tam pozrieš. Pôjdeme do Ekvádoru.“

Chvíľu obaja mlčíme. Vidím, ako to spracúva.

Potom sa mu rozžiaria oči a zdvihne hlavu. „Dobre, Sylvia. Dokelu, máš pravdu. Otvorila si mi oči. Musíme si užívať život. Objedáme si letenky do Ekvádoru, vypýtame dievčatá zo škôlky a v piatok už môžeme byť na mieste... skúsme to.“

Je z toho celý preč, nechcem mu pokaziť túto chvíľu. Ale vari ma nepočúval? Mala som na mysli ďalšie desaťročie. Alebo až to ďalšie. Vzdialený, neurčitý čas. Nie tento týždeň.

„Do Ekvádoru pôjdem rada,“ poviem po chvíli. „Určite, ale dosť to bude stáť...“

„Bude to zážitok na celý život,“ namietne Dan. „Podľa mňa to zvládneme. Je to predsa Ekvádor, Sylvia.“

„Určite!“ Snažím sa tváriť rovnako nadšene. „Ekvádor!“ Chvíľu mlčím a potom dodám: „Problém spočíva len v tom, že pani Kendricková mi nerada dáva neplánovanú dovolenku.“

„Zvládne to.“

„A dievčatá majú v škôlke tú hru. Nemôžu vynechávať skúšky...“

Dan odfrkne. „Tak dobre, pôjdeme budúci mesiac.“

„Tvoja matka má narodeniny,“ pripomeniem mu. „A pozvali sme na večeru Richardsonovcov a dievčatá budú mať športový deň...“

„Tak dobre,“ ozve sa trochu podráždene. „Tak pôjdeme ďalší mesiac. Alebo cez letné prázdniny.“

„Vtedy ideme do Lake District,“ pripomeniem mu a musím prižmúriť oči, keď vidím, ako sa tvári. „Môžeme to aj zrušiť, ale už sme zaplatili zálohu...“ nedokončím.

„Povedzme si to na rovinu,“ ozve sa pokojne Dan, ale znie to, ako keby mal každú chvíľu vybuchnúť. „Máme